

Sipos Anna

Az elátkozott ház

Anikó

Úgy tartom, amikor megszületünk, az életünkre kiosztanak egy időt, egy intervallumot, ami energiára változik át, amivel Te úgy gazdálkodsz, ahogy szeretnél. Itt nincsenek korlátok, nincsenek megálljt parancsoló stoptáblák. Itt csak Te vagy, a gondolataid, a teherbírásod és a vágyaid, amik tettek nélkül nem működnek. Az élet összességéről akkor beszélünk, amikor az befejeződött. Akkor beszélünk, amikor tudjuk, nagyon rövid idő van csak hátra. Régen ezt legtöbbször megérezték az emberek, most szemrebbenés nélkül közlik az orvosok, ha akarjuk tudni, ha nem. Ilyenkor tekintünk vissza, és rájövünk hol hibáztuk el, vagy mi volt az, amivel érdemes lett volna foglalkozni, amivel ügyesebben alakíthattuk volna dolgainkat.

Mi van azokkal, akiknek az életét már akkor visszaveszik, amikor még el sem indult. Nyilván ebben van valami megmagyarázhatatlan, ilyenek tartom a bölcsőhalált. Amikor nem akar tovább lélegezni az újszülött, vagy éppen felsírni sem. Ezek számomra érthetetlenek. Az ember életösztonnel születik, de valószínű ezek újszülöttkorban még alig koordinálhatóak, mint a mozgásuk is. Mi van akkor, amikor műhiba történik, és ez miatt az életre született egészséges gyermek pár hónap múlva meghal?

Sokszor feltettem magamnak a kérdést, mit érezhet, mert hónapok minden napján küzd azért, hogy maradhasson, küzd az életéért. Milyen küzdelem lehet az, ami sokszor hónapok, pár év alatt néha egy óra alatt felemészti az összes energiát, amivel ide érkezett, amivel ha jól sáfárkodik, hosszú életen át örülhetett volna ennek az ajándéknak, ennek a különleges fénynek, amiben elfelejtheti a tehetetlen súlytalanságot, a szárnyalást. Ahol kap egy biztonságot, egy bejárható világot, egy állandóságot, embereket, akikkel elfelejtheti a magányos álmodást, az érinthetetlen, foghatatlan világot.

Ezeken gondolkodtam, figyeltem a tájat, ahogy a busz haladt a maga megszokott útján.

Látogatóban utaztam haza anyukámhoz. Általában egy-két alkalommal hétvégenként. Szombaton reggel mentem, vasárnap délután jöttem vissza. Már várt. A reggeli az asztalon, épp az újságot lapozgatta, olvasta a napi friss híreket. Lepakoltam, betettem a hűtőbe, amit vittem neki. Mindig várt valami finomságot, aminek nagyon örült. Gyümölcsök, friss sonka, sajtok, édességek. Ezeket szívesen fogadta.

Leültem és megreggeliztem. Amíg ettem olvasgatta a híreket, nem zavart az evésben. Mikor befejeztem, elmosogattam, és elpakoltam az asztalon.

– Mit főzzünk anyukám? Kell menni a boltba, hogy gondoltad? – kérdeztem.

Levette a szemüvegét, hosszan rám nézett. Láttam gondolkodott.

– Szerintem minden van itthon, ne menj sehová, ülj nyugodtan, majd tíz óra-kor hozzáfoghatsz a főzéshez.

– Jó, rendben! – nyugtáztam.

Anyunak fontos volt az idő, mindenben az motiválta, a reggeli, az ebéd, a vacsora, a főzés kezdete, és így tovább. Ezt elfogadtam, mint azokat a rítusait is, amiket évek óta kialakított magának és a családnak. Sosem akartam áthágni ezeket. Elfogadtam és bele is nőttem ezekbe. Régebben, ha főzött, nem szerette, ha ott vannak körülötte. Amikor én kezdtem otthon főzni – mert nem mindig érezte jól magát –, akkor általában felügyelt, szerette tudni, minden a kedvére történik-e. Ültem és néztem, ahogy összehajtja az újságot, és rám figyel. Mosolygott.

– Hogy vagy, anyukám? Kérdeztem.

– Hol így, hol úgy! Egyszer jobban, egyszer rosszabbul. Öreg vagyok már, Ani! Sokszor nem jó sehogy. Rigolyás öregasszony lett belőlem. Lenézett az asztalra és elgondolkodott.

– Mi történt a családban, mióta nem voltam itthon?

– Semmi különös, néha meglátogatnak, de legtöbbszörükkel telefonon tartom a kapcsolatot. Így tudunk egymásról.

– Örülök akkor, hogy minden rendben van. Nekem most fárasztó hetem volt, sokat dolgoztam.

– Nem tudom, hallottad-e – vágott közbe anyukám. – A halászcsernye egyik éjszaka leégett, biztos valami vezeték okozta a tüzet.

Néztem rá nagy szemekkel és valami nyughatatlan öröm áradt szét a testembe, és hirtelen azt válaszoltam.

– Épp ideje volt, hogy elpusztuljon, hogy porig égjen. Igazságot szolgáltatassanak az átkos bűnökért.

Anyukám kimeresztette a nagy szeméit nézett rám, aztán kinyitotta az újságot újra és lapozni kezdte, de nem válaszolt, úgy tett mintha nem tudná miért mondtam ezeket a szavakat. Valójában tudta, nagyon is tudta miért beszéltem így. Abban is biztos voltam, hogy hallotta és értette, miről beszélek, mire célzok. Sokszor mondta, hogy ő nem süket, hallja, amit mondunk, csak idő kell, amíg felfogja. A hallókészülékről hallani sem akart, ezzel a magyarázattal lezárta a nagyothallásáról való feltételezéseket. Vártam egy kicsit, de nem kaptam semmi visszajelzést, és tudtam, nem érdemes ezt tovább forszírozni, úgysem lenne semmi értelme.

Anyukámnak volt egy olyan viselkedésbéli megnyilvánulása, hogyha valamiről nem akart beszélni, hanyagolta a témát, nem válaszolt, vagy meredek fokban té-

mát váltott. Ha valaki ezt nem vette, és tovább folytatta a témát, akkor anyukám is a maga elkezdett mondókáját vitte tovább. Ha rákérdeztünk, miért nem válaszol, akkor egyértelmű kijelentéssel gyorsan lezárta: – Nem érdekel, és nem is akarok foglalkozni vele! A téma részemről lezárva!

Mivel ismertem, ezért aztán nem is próbálkoztam vele, hogy továbbvigyem ezt a dolgot. Én teljesen más természetű vagyok. Anyukám mindent letett a mélybe, és soha többé nem szedte elő, nem kínozta vele magát. Valószínűleg a hosszú életét is ennek köszönhette. Én rágódós vagyok, emésztsem magam. Ami mással történt, azt is átéltem, megvisel, lelkemig hasít a kétségbeesés, hogy miért kellett annak megtörténnie. Ugyanúgy a velem történtek is. Képes vagyok hetekig, hónapokig sínylődni ugyanazzal a dologgal kapcsolatosan. Anyukám haragudott is érte, ha újra és újra elkezdtem valamiről beszélni.

– Miért idegesíted magad ezekkel a felesleges körökkel? Régen tudjuk, ez már lerágott csont. Ezen már változtatni nem lehet! Akkor miért nem tudsz kilépni ebből? Ki a frászt érdekel már ez? Szerintem csak Téged! Hagyd már ezt az egészet. Váltunk témát. Ne foglalkozz már ezzel!

Ő mindenben hamar túljutott. Biztos voltak olyan dolgok, amiből ő sem tudott olyan könnyen kijönni, de az öregséggel a bölcsesség és a nyugalom is jött. Mikor gyerek voltam, láttam, mennyire szenvedett, amikor egyedül maradt. A válasz teljesen tönkre tette idegileg, csak ezeket már elfelejtette. A fiam balesetéről sem beszélt soha, pedig arról egyes-egyedül ő tehetett. Úgy csinált, mintha semmi nem történt volna. Ha én beszéltem valamit a fiam állapotáról, meghallgatta, de kerülte a témát, sosem kérdezett. Valószínűleg most is ez játszódott le benne. Egyébként is én erről a dologról – ami miatt örültem, hogy leégett Halászcseré – nem tőle tudok. Ha rajta múlt volna sosem hallok erről semmit. A nagyszüleimtől tudok a családról nagyon sok mindent. Velük éltem, abban a szobában is aludtam, ahol ők, annyira kötődtem hozzájuk. Nagyon sokat beszélgettünk, többek közt erről is. A dolog furcsasága, mégis az, hogy a legdurvább részét anyukámtól tudtam meg.

*

Hétéves lehettem, amikor egyszer nagyapám valamiért rám szólt. Már nem emlékszem, mit csináltam rosszul, de biztosan nem az első figyelmeztetés lehetett, mert ez a mondat döbbsentett meg, és lebénultam tőle: – Látod Pepp, nem fogadsz szót, pedig már máskor is szoltunk, ez veszélyes lehet! Ha élne az első Anikó (akkor otthon Anikónak hívtak, pedig Annának voltam anyakönyvezve), ő biztosan szót fogadna Nekem. Ő nagyon szeretett, és ha élne, most is nagyon szeretne, és szót fogadna. Most az angyalok vigyáznak rá. Fáj, hogy nem láthatom. Néztem nagy ártatlan szemekkel és nem tudtam, most mi az, ami a legjobban megdöbbsentett. Az, hogy volt egy testvérem, akiről nem is tudtam, vagy a féltékenység, hogy volt valaki, aki nagyapámat jobban szerethette, mint én? Teljesen összezavarodtam.

– Igen! Látom meglepődtél. Neked volt egy testvéred, akit én sosem tudok elfelejteni, annyira a szívemhez nőtt, és valóban nagyon szeretett. Azért mondom el neked, mert azt szeretném, amíg élsz, te is emlékezz rá. Tudod, csak az hal meg, akire már senki sem emlékezik. Én is csak akkor megyek el örökre, ha már mindenki elfelejtett, és azt sem tudják, hogy itt jártam, ezen a világon. Azt szeretném, hogy emlékezz a testvéredre, hadd éljen ő is itt velünk, veletek.

Annyi kérdés merült fel bennem, hogy nem tudtam, hogy kezdjem el. A lelkem elgyengült, éreztem a szememben a könnyeket, de próbáltam lenyelni azokat, még nem tudtam, mi fáj, de fájdalmas úrt ütött ez az egész bennem.

– Mi történt, nagyapám, hol van a testvérem?

– A kis Anikó meghalt, beteg volt, és nem tudtak segíteni rajta. Kilenc hónapos volt, amikor bekerült a kórházba és onnan nem jött haza. Szép kislány volt és okos. Nyolcadik hónapos volt, és ha meghallotta a hangomat, kiabált, hogy „Papa”! Mindent megértett. A világ legjobb kisbabája volt, pedig állandóan beteg volt, nagy fájdalmai lehettek. Mamád minden nap vitte az orvoshoz, hogy figyelemmel tartsák, nehogy romoljon az állapota. Már csak öt hónapot kellett volna kibírnia, hogy meg tudják műteni, és akkor meggyógyul. Nem bírta ki. Sosem nyugszom bele. Láttam nagyapámnak is könnybe lábadt a szeme.

– Ne félj, nagyapám, nem felejttem el őt soha, nekem is itt lesz a szívemben. Annyira szerettem volna látni. Nincs róla fénykép? Kérdeztem.

– Nincs – volt a válasz. – Úgy tartották akkor, hogy mivel beteg, nem szabad fényképet készíteni róla, mert elveszítjük örökre. Ez volt a babona, de így is elvesztettük őt. Tudod, Pepp, mi neveltük. Anyukádnak is és apukádnak is fontos beosztása volt. Nem tudták volna azt megcsinálni, amit a nagymamád. Ő minden nap mosott-vasalt rá, mindent fertőtlenített, mindent az orvos utasítására csinált, nem is volt semmi baj, csak egyszer váratlanul rosszul lett és elvitte a mentő. Nem értettük, mert nem volt előtte semmi baja.

Sokat gondolkodtam erről a beszélgetésről, és akartam menni a sírjához. Sokat kérdezgettem, miért nem mehetek a sírjához.

– Szeretném, ha odavinnétek.

– Egerben van. Messze van – hangzott a válasz. Anyu nem volt hajlandó beszélni velem erről sosem. Valószínű, hogy kitörölte magából ezt a fájdalmat, és nem akart ennek az árnyékában élni. Ha kérdeztem, akkor is csak nagyon rövid, lényegre törő választ kaptam: – Már elmondták neked, én sem tudok mást mondani.

Ezt a félig nyitott világú történetet fagyasztottam le magamban. Annyit tudtam, nem volt olyan hét, hogy ne beszéljünk róla. Amikor nagyapám beteg lett, és morfiumot kapott fájdalmi tompítása végett, sokat félrebeszél, és még akkor is a kis Anikót emlegette.

– Ha most itt lehetne velem, ő biztos elhinné nekem, milyen beteg vagyok!

Már nem fájt, ahogy ezt mondta, mert tudtam, mennyire fél a haláltól, és nem mondhattam meg neki, milyen súlyos beteg. Inkább ezzel vigasztaltam: – Nem vagy súlyos beteg, csak a betegséged nagy fájdalommal jár. Meggyógyulsz, hidd el!

A halála után úgy éreztem, rám maradt Anikó emléke. Sokat gondolkodtam rajta. Rossz volt, hogy nincs kivel erről beszélni. Nyár volt. Nagymamám nagyon szeretett az udvaron a fonott foteljában üldögélni, olvasgatni, beszélgetni, nézni, ki megy el a kapunk előtt. Nem unatkozott, mert nagy család révén mindig jött valaki hozzá, így minden napra jutott beszélgetőpartner – friss hírekkel a faluból. A nyári szünetben én is otthon voltam. Nagyapám után mamám lett a mindenem. Kerestem a közelségét, tudtam, ő is szenved nagyapám hiányától, mint ahogy én is.

– Tudod, nagyanyám, hogy nagyapám még a halálos ágyán is a kis Anikót emlegette, nem tudta elengedni, annyira szenvedett a hiányától.

– Tudom – volt a válasz. Én nem beszéltem róla, mert nem akartam feltépni a sebeket, de nagyapád szenvedni akart, állandóan sebezte magát ezekkel a gondolatokkal. Nem tudom mit mondott el neked, de az a kislány még most is élne, ha nem költözünk abba a házba, amit apádnak utaltak ki szolgálati lakásnak.

– Micsoda, milyen házról beszélsz? Nekem erről senki sem mondott semmit! Te sem mondtál soha egy szót sem, nagyanyám, pedig gyakran hallottad, mit beszélünk nagyapámmal. Azt sem tudom miért volt beteg. Annyit tudok csak, hogy mandulaműtetre várt, és nem bírta ki azt az időt, amikor műthető lett volna. Nagyapám azt mondta, te gondoztad, és nem volt semmi baj, csak hirtelen történt valami, és bevitték a kórházba.

– Igen jól tudod. A kis Anikó fogós műtéttel született, és az orvos összeroppanította a manduláját, de másfél éves kora előtt nem lehetett műtétről szó. Vigyázni kellett, nehogy elkapjon valamit, mert az végzetes lehetett volna. Én mindent elkövettem, úgy vigyáztunk rá, mint a szemünk fényére. Egyik nap azzal jöttek oda anyukádék, hogy apád megkapott egy szolgálati házat, amibe mi is odaköltözhetünk, hogy mindennap láthassák a kis Anikót, mert nem tudtak mindennap jönni hozzánk. Akkor még nem tudtam, melyik ház. Mikor megmutatták, örültem. A falu szívében volt, és öt szoba volt benne, meg melléképületek. Régen az egy gazdag zsidónak a háza volt, de nem jöttek haza a lágerből, és a rokonok sem jelentkeztek, így a falura maradt. Tudták a faluban rögtön, híre ment, és a szomszédok is sajnálkoztak, hogy egy ideig nem leszünk mellettük. Már megvolt az időpont, hogy mikor költözünk, amikor egyik reggel egy falubéli asszony kiabált be a kerítésen. Behívtam, kérdeztem mi járatban van, először azt hittem munkát hozott nagyapádnak, de kiderült, beszélni akart velem.

– Ne haragudjanak, hogy így magukra törtem – kezdte a mondókáját. – Azért jöttem, Irénke, hogy figyelmeztessem magukat!

– Mire kell bennünket figyelmeztetni? Kérdeztem Tőle. – Ne költözzenek abba a házba, amit Lajosnak kiutaltak, főleg beteg kisgyerekekkel ne! Az a ház elátkozott ház. Ahány család abban lakott, a gyerekeik meghaltak, vagy súlyos betegek lettek. Az egy kísértetház, tele átokkal. Ezért nem akarta azt a házat senki sem magának. Hallgassanak rám, drága Irénke, mert nagy árat fizethetnek érte, ha beköltöznek.

– Tudod, Ani, hogy én Istenhívő vagyok, ha a templomba nem is járok, akkor is. Láthatod, minden este úgy alszom el, hogy előtte elmondom az imát, vagy olvasok a zsoltárból. Szellemekben nem igazán hittem, nem is gondoltam rá sosem, de amikor ezt az asszonyt meghallgattam, és az emlékeimben megkerestem azt az időt, amikor abban a házban laktak, meglepődtem, és elhittem neki minden szavát. Elmentem a szüleidhez és elmondtam nekik mindent, szóról szóra. Apád is és anyukád is kinevettek. Azt mondták, ez csak mendemonda, nem létezik ilyen. Nem kell ezzel foglalkozni. Végre együtt lehet a család, inkább örülni kellene, nem ilyen marhaságokat elhinni.

A megbeszélrt időben beköltöztünk abba a házba. Kétségtelen, mindenkinek volt külön tere, nagyapádnak műhelye, és kényelmesen elfértünk. Az orvosi rendelő is ott volt a közelben, és minden, ami fontos lehetett egy háztartás vezetéséhez, és egy ilyen beteg kislány gondozásához. Mikor odaköltöztünk, a kis Anikó teljesen jól volt. Az orvos dicsérte mindennap. Olyan tiszta vasalt ruha volt rajta, mint a frissen esett hó. Fehérbe öltöztettem, hogy fertőtleníteni tudjam mindennap, ami rajta volt, aztán kivasaltam és úgy adtam rá. Senki idegent nem engedtünk be hozzá. Minden úgy zajlott, mint annak előtte, mégis, nem telt el két hét, valami megváltozott. Más lett a kis arca, a hangulata. Olyan volt, mint aki búskomorra változott volna. A szeme is furcsa lett. Nem értettük. Eszembe jutott az, amit az asszony mondott. Mondani persze nem mondhattam, mert nem vettem komolyan, de éreztem, rossz erők vannak abban a házban. Az orvos is észrevette, de a helyváltoztatásra fogta, vagy csak egy átmeneti fájdalomra, ami lehet a foga miatt is. Egyik reggel aztán belázasodott. Az orvos nem várt, rögtön beküldte a kórházba, ahol megállapították, hogy vérmérgezést kapott, amitől megsüketült, megvakult, és egy hét múlva meghalt. Olyan hirtelen, amin az orvosok is csodálkoztak. Semmivel nem tudták megállítani már ezt a folyamatot.

Nagyon belebetegedtem ebbe, amit nagyanyám elmesélt. Szívfájdító volt. Anynyira sajnáltam a testvéretem. Nem tudtam elképzelni, mit érezhetett, senki nem volt vele, csak a fájdalom. A halál szele biztos beleült, mert azt mondták a kórházba, nem küzdött, csak feküdt magatehetetlenül, átadta magát a távozásnak.

Anyuval nem akartam erről beszélni, féltem, leszidja nagymamámat, amiért tömi a fejemet marhaságokkal, mert azt hittem ő az ilyenekben nem hihet, hiszen

nagymamának sem hitt. Így aztán ez teljesen leült bennem, úgy gondoltam, mindent tudok, amit erről a sajnálatos eseményről tudni lehet.

Nagymamám halála után teljesen megváltoztak ezek az erőviszonyok. Az ígéretemhez híven gondoltam az elhunyt hozzátartozóimra, néha gyertyát is gyújtottam, és Anikó emlékét is magamban ápoltam. Eddig a percig azt sem tudtam, melyik ház volt az, amiben ezek a gonosz szellemek vannak, ahol a kisgyerek megbetegszik, vagy a halál elragadja őket örökre. Anyukámnak adódott egy másik munkahely, felkérték, hogy legyen a halászcsárdának is a főkönyvelője. Két halászcsárda volt a faluban, az egyik bent a központban, a másik kívül, közvetlenül a Tisza-híd mellett.

Egyik alkalommal beszélgettünk, és valahogy szóba jött a központban lévő csárda, hogy mennyire átalakították.

– Miért? – kérdeztem. Ez nem mindig vendéglő volt?

– Persze, hogy nem! Ez egy többszobás zsidó ház volt – válaszolta anyu.

– Zsidó ház? Kérdeztem gyanakodva. Kik laktak abban utoljára? – ármánykodtam a kérdéssel.

– Mi! – volt a válasz. – Aztán alakították át csárdának, miután kiköltöztünk.

Akkor csak igaz, gondoltam. Minden igaz, amit nagymamám mondott. Úgy voltam vele, most pontot teszek a dolog végére, és most anyu következik. Kíváncsi voltam, mi a véleménye a nagymamám története után, amit akkor el is mondtam neki. Vártam a választ, egy véleményt, valamit az ügy kapcsán. Eddig olyan döcögősen mentek a dolgok, sosem tudtam meg, csak szilánkokat, és mindenkitől más-más részét a történetnek. Anyukám még hátravolt. Felnőtt lettem, két gyerek édesanyja. Más volt a hangnem, és szerintem az idő is behegesztette a mélyben ülő sebeket.

– Anyu, mondd meg nekem, őszintén, tényleg szellemház volt az, és Anikó halála is annak köszönhető, hogy odaköltöztetek? – tettem fel őszinte válaszra váró kérdésemet.

– Figyelj ide, Ani! Tudod, hogy én nem hiszek holmi mendemondáknak, és nem ülök fel semmilyen öregasszony meséinek. Mégis nagyon megbántam, hogy odaköltöztünk. Mamádnak igaza volt akkor, amikor azt kérte, ne tegyük. Azt tudnod kell, hogy apád nem volt egy félős ember. Repülős volt. Sok bevetésen részt vett, mint felderítő. Nem ijedt meg a saját árnyékától, és semmi ilyen dologban nem hitt, ahogy én sem. Azon az éjszakán, amikor Anikó meghalt, ketten voltunk otthon. Nagymamadék visszamentek a lakásukba, míg Anikó a kórházban van. Szélcsendes kellemes idő volt odakint, még a levelek sem moccantak a fán. Amikor az éjfél elütötte az óra, a házban minden ablak, ajtó, ami kilincsre volt zárva, kinyíltak és kivágódtak, olyan szélvihar söpört át a lakáson, hogy apádat így félni, sosem láttam, és utána sem. Úgy reszkettünk, mint a nyárfalevél, kapaszkodtunk

egymásba. Amúgy is rossz állapotban voltunk, mert tudtuk, akkor délután halt meg Anikó, és másnap mentünk volna intézkedni. Nem tudtuk, mi ez, hatalmas süvítéssel tombolt a szél. Akkor hittük el, azt, amit mamád elmondott.

Amilyen gyorsan jött a szélvihar, olyan hamar elcsendesedett. Az ablakok, mielőtt kivágódtak volna, zárva voltak. Maguktól nyíltak ki, mert mi csuktuk be mindegyiket egyenként az átsüvített szélvihar után. Ezért költöztünk ki onnan, és senki nem ment utánunk oda lakni, így lett csárda ebből a házból.

A másik dolog, tudom, hogy sosem beszéltem erről senkinek, és Anikóról sem. Amit most elmondok, az egyszeri, nem akarok erről soha többet beszélni. Ígérd meg, nem kérdezel többet erről.

– Megígérem – válaszoltam.

– Nagyon szép kislány volt, mindenki így emlékszik rá, de mi nagyon sokat szenvedtünk a halála után. Apád, úgy gondolom, csak azt a kislányát szerette igazán. Benneteket is elfogadott, de ott akkor valami megszakadt nála, és ez is befolyásolta, meg a beosztása is, hogy inni kezdett. Én más ember vagyok, mint te. Így kell elfogadnunk egymást. Egyébként sem tudnánk ezen már változtatni. Tudom, te és nagyapád is más véleményen voltatok, de senki felett nem érdemes pálcát törni.

Néztük egymást, és hallgattunk, csak a gondolatok cikáztak bennem, amik – mint egy puzzle – repkedtek helyüket keresve.

*

Ezek jutottak eszembe, amikor anyu, válasz nélkül hagyta a megjegyzésemet, de azt gondolom, teljes meggyőződéssel, hogy ahhoz, hogy az a hely megtisztuljon, ennek törvényszerűen be kellett következnie. Remélem, örökre vége szakadt ennek az őrijtő átoknak.

Az ígéretemhez híven egy újságcikkről kezdtünk el beszélgetni.